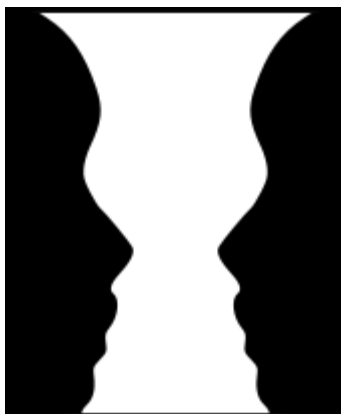

Köpings kyrka 140119 "Är då Kristus delad?" 1 Kor 1:1-17
Ekumeniska böneveckans tema

Hur beskriver vi det vi har omkring oss? Ja, det beror på vilket fokus vi har, vad vi vill se, och vilken utgångspunkt vi har. Jag har en bild här.

Den har två helt olika tolkningar beroende på var man sätter blicken. Endera ser man en vit vas, eller också så ser man två ansikten i profil. Och båda beskrivningarna är ju lika sanna, det är bara det att det är olika fokus. Idag ställs vi inför frågan: är Kristus delad, dels utifrån bibelordet vi nyss hörde läsas, dels utifrån den faktiska situationen när vi ser ut över vår värld och alla olika kyrkor och trosinriktningar som finns. Visst kan det se ut som att Kristus är delad, men frågan är om det är Kristus, eller människors uppfattningar som är delade?

För vad är det vi fokuserar på? Är det på det som skiljer eller det som förenar? Det kan vara väldigt befriande att se på det som är gemensamt, för det kan ge en samhörighet, en glädje i att mötas, eftersom vi ser samma sak och har något som stärker gemenskapen. I texten från första koriniterbrevet så har vi flera ord och uttryck som beskriver det som är gemensamt och som vi kan mötas omkring och konstatera: Vi hör ihop, vi har något som förenar oss. Grunden är Jesu korsfästelse, och att han gjorde det för vår skull, och därför har vi tillgång till frälsningen, till dopet genom honom, inte på grund av att vi är den ena eller andra kyrkan, utan i och genom honom. Han har gett oss nåd – d v s allt som är hans, fritt och för intet genom tron på honom och att han är Herre, ”ty om du med din mun bekänner att

Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning” skriver Paulus i Romarbrevet 10. Och genom tron har vi därför också helgats och blivit heliga. Det är lätt att tänka att det handlar om yttre saker, om det vi ibland kallar präktighet och att leva så rätt som möjligt, men det handlar om livet i Kristus, han som är helig vill helga oss, och då har våra egna förtjänster inget med det att göra, utan det är närheten till honom som avgör. Och därför kan vi vara heliga, oavsett hur vår yttre situation ser ut.

Detta innebär också att vi fått del av hans rikedomar och allt han vill ge oss. Paulus skriver: Genom Jesus har ni blivit rika på allt, allt slags tal och allt slags kunskap. Och så fortsätter han: Vittnesbördet om Kristus har gett er en sådan fasthet att det inte saknas något i edra nådegåvor. Han ska ge er fasthet ändå till slutet. Gud är trofast.

Han som kallat oss till gemenskap med sig, utrustar oss också för att kunna leva tillsammans med honom och varandra, och för varje tid försöka förstå vad som är vår uppgift och hur vi ska kunna verka för honom, i respektive församling, tillsammans med varandra. För det är han som ger, det är han som ser till att vi har allt till hands. Nådegåvorna är olika, men Anden densamma; Tjänsterna är olika, men Herren densamme; Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt. Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta.

Och då kanske det till och med kan vara så att det är bra att vi har lite olika framtoning i våra församlingar, för att vi har fått olika gåvor och möjligheter, och att vi får komplettera varandra med det vi har fått, i stället för att se ned på varandra och ha synpunkter på varandras arbete. För om det är Gud som ger så att det blir till nytta, då är det inte vår sak att ifrågasätta Guds verk.

Men det som är vår uppgift är att se på honom och inspireras och utmanas av honom, att ha fokus på honom för att som Paulus skriver kunna stå fasta och hålla ut i vår vandring tillsammans med honom och varandra, och ta vara på alla de rikedomar han vill ge oss, inte rikedomar som går att mäta i kronor och ören, men i frid, glädje, kraft, kärlek, omsorg. Och då behöver vi varandra för att kunna se

vad vi har fått i honom, vi behöver varandras berättelser och utgångspunkter, vi behöver varandra för att vi blir starkare tillsammans.

Och då får vi stötta och uppmuntra varandra, får vi lära av varandra, får vår skull, för andras skull, för Kristi skull. För det är ju genom oss som människor ska kunna lära känna honom, eftersom han har valt att verka genom oss.

Vad ser vi när vi ser på honom, vad ser vi när vi ser på varandra som kyrkor? Ger det utrymme för att "hans kärlek strömmar genom mig", som vi snart ska sjunga i psalmen", eller ser vi på allt som skiljer, så att det som syns utåt är frågan Är Kristus delad??

Han vill samhörigheten, han vill närheten, han vill visa sin trofasthet, "han som har kallat oss till gemenskap med sin son Jesus Kristus" – vi får ta det på allvar, vi får göra vad vi kan för att allt han har givit oss ska komma i funktion.

AMEN